

Η
ΑΛΙΚΗ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Η
ΑΛΙΚΗ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

LEWIS CARROLL
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΤΣΑΡΟΥΧΑΣ

Μετάφραση
ΕΛΕΝΗ ΚΕΚΡΟΠΟΥΛΟΥ

POLARIS
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: Alice's Adventure in Wonderland

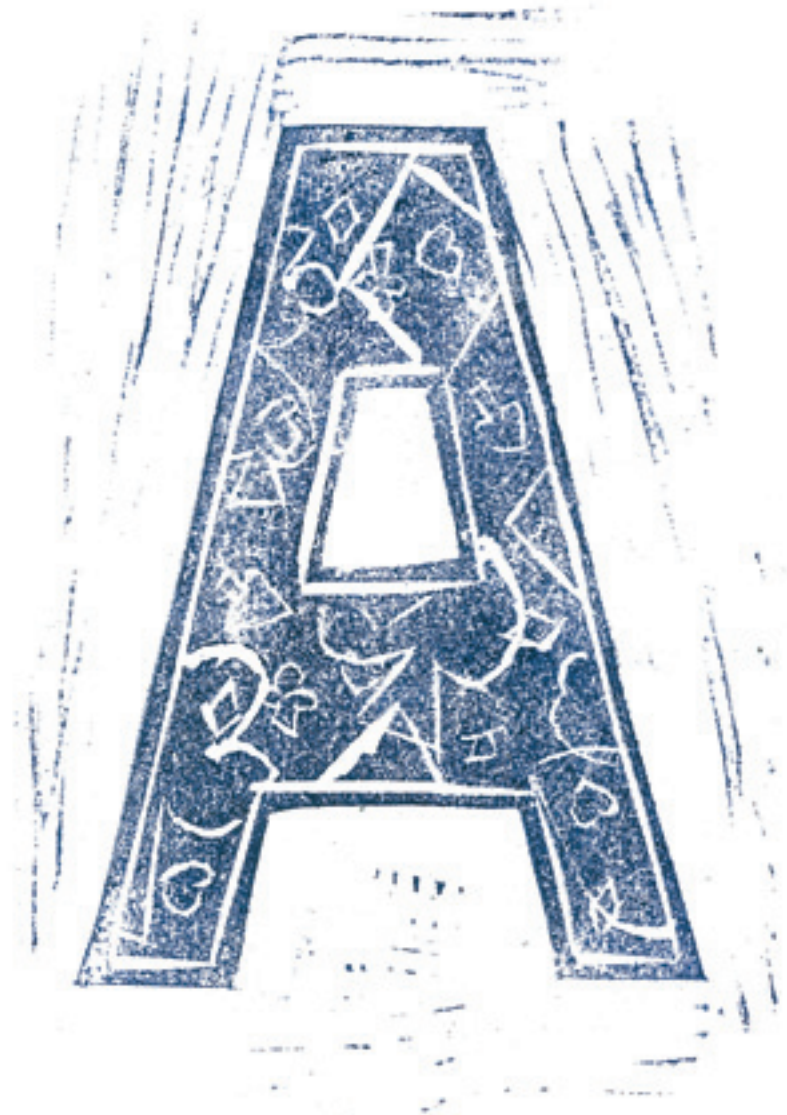
Copyright © Polaris Εκδόσεις 2012,
Βασίλης Παπατσαρούχας (εικονογράφηση)

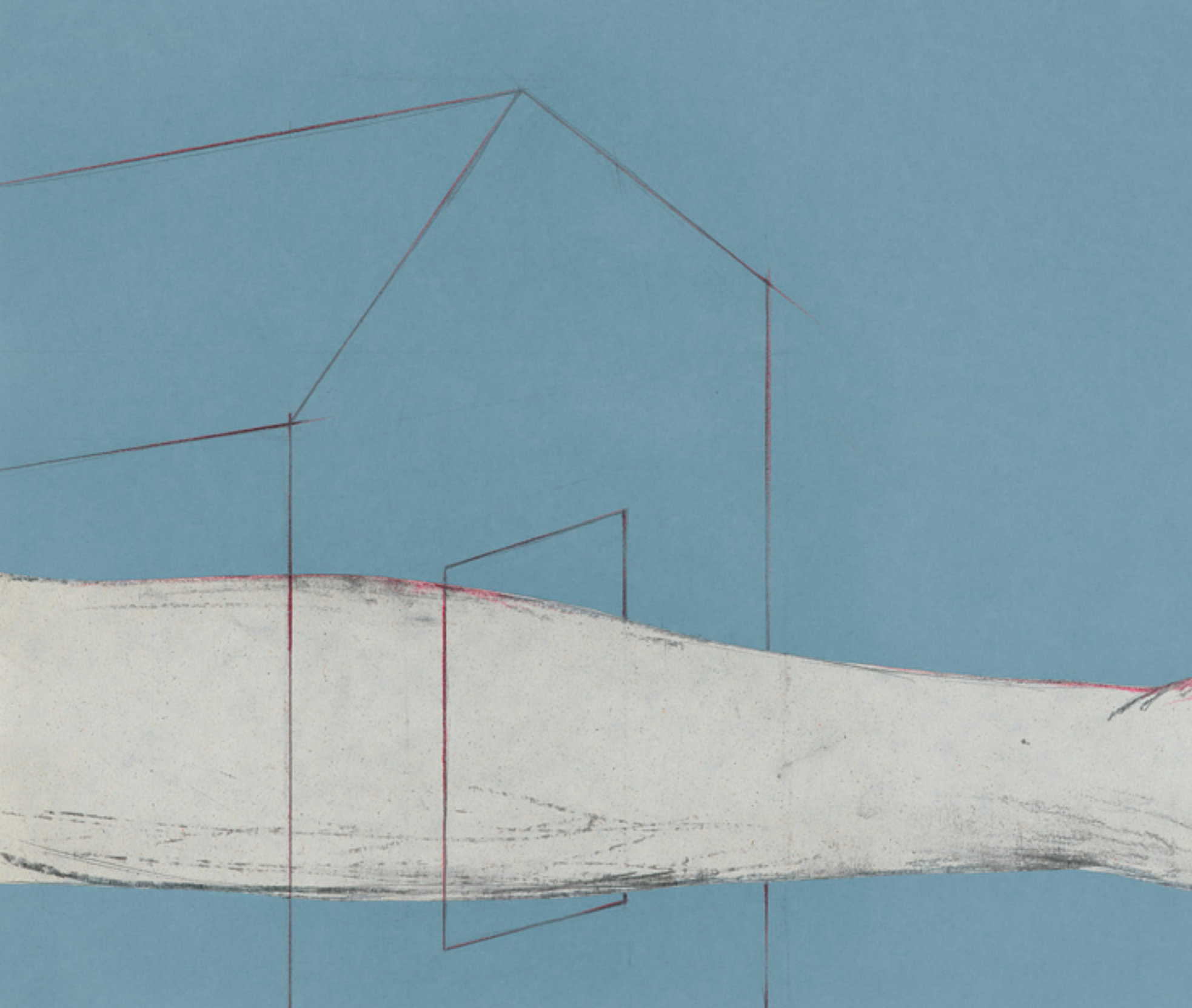
Απόδοση στα ελληνικά ΕΛΕΝΗ ΚΕΚΡΟΠΟΥΛΟΥ
Εικονογράφηση/Σχεδιασμός ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΤΣΑΡΟΥΧΑΣ
Επιμέλεια – διόρθωση ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Σχεδιασμός ΜΑΡΙΑ-ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΤΣΙΧΤΗ
Σάρωση εικόνων ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΒΕΛΗΣ
Χρωματική επιμέλεια-επεξεργασία εικόνων ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΚΛΗΣ

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο, χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

Polaris Εκδόσεις: Βιβλία-Multimedia
Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα
Τηλ.: 210-3836482, fax: 210-3807608
www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN 978-960-6829-37-6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1	ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΕΛΟΤΡΥΠΑ	9
2	Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ	21
3	ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΑ ΟΥΡΑ	39
4	ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΜΠΙΛ	49
5	ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΑΜΠΙΑ	61
6	ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΚΑΙ ΠΙΠΕΡΙ	73
7	ΕΝΑ ΤΡΕΛΟ ΤΡΕΛΟ ΤΣΑΪ	89
8	ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΚΡΟΚΕ ΜΕ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ	105
9	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΕΥΤΟΧΕΛΩΝΑΣ	119
10	ΟΙ ΑΣΤΑΚΟΚΑΝΤΡΙΛΙΕΣ	131
11	ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΙΣ ΤΑΡΤΕΣ;	141
12	Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ	155

ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΕΛΟΤΡΥΠΑ

Η ΑΛΙΚΗ ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ ΠΙΑ ΝΑ ΒΑΡΙΕΤΑΙ. Καθόταν στην όχθη του ποταμού δίπλα στην αδελφή της χωρίς να κάνει τίποτε. Μια δυο φορές προσπάθησε να κοιτάξει το βιβλίο που διάβαζε η αδελφή της, αλλά δεν είχε μέσα ούτε εικόνες ούτε διαλόγους. «Μμ, τι να το κάνεις ένα βιβλίο χωρίς εικόνες και διαλόγους;» σκέφτηκε. Αναρωτήθηκε αν άξιζε τον κόπο να πάει να μαζέψει μαργαρίτες και να φτιάξει μ' αυτές μια γιρλάντα, μα η ζέστη τής έφερνε νύστα και την έκανε να νιώθει κούραση. Ξάφνου είδε να πετιέται μπροστά της ένα άσπρο κουνέλι με κόκκινα ματάκια.

Ήταν ένα πολύ συνηθισμένο κουνέλι, δεν είχε τίποτε το αξιοπερίεργο πάνω του, κι η Αλίκη δεν θα έδινε καμιά σημασία αν δεν το άκουγε να μουρμουρίζει με ανθρώπινη μιλιά: «Χριστέ μου! Χριστούλη μου! Θ' αργήσω!». (Όταν το ξανασκέφτηκε αργότερα, διαπίστωσε ότι ήταν πολύ παράδοξο αυτό που αντίκρισε, μα εκείνη τη στιγμή της φάνηκε απόλυτα φυσικό.) Μόλις είδε το κουνέλι να βγάζει ένα ρολόι από το τσεπάκι του γιλέκου του, να του ρίχνει μια ματιά κι ύστερα να προχωρεί με βιάση, η Αλίκη σηκώθηκε. Πρώτη φορά έβλεπε κουνέλι να φοράει γιλέκο και ρολόι. Γεμάτη περιέργεια, έτρεξε στο λιβάδι ξωπίσω απ' το κουνέλι και ίσα που το πρόλαβε τη στιγμή που χωνόταν σε μια μεγάλη κουνελότρυπα κάτω από το φράχτη. Η Αλίκη έσκυψε κάτω από το φράχτη και χώθηκε στην τρύπα, δίχως να σκεφτεί με ποιον τρόπο θα έβγαινε από κει μέσα.

Η κουνελότρυπα σχημάτιζε ένα μακρύ τούνελ κι ύστερα κατηφόριζε απότομα σε μια κάθετη μαύρη τρύπα. Η Αλίκη δεν πρόλαβε να σταματήσει, κι άρχισε να πέφτει κι όλο να πέφτει σε ένα τρίσβαθο πηγάδι.

Ή το πηγάδι ήταν πολύ πολύ βαθύ ή εκείνη έπεφτε πολύ αργά, γιατί στη διάρκεια της πτώσης της είχε όλο το χρόνο να περιεργαστεί το χώρο γύρω της και να αναρωτηθεί τι έμελλε να της συμβεί. Στην αρχή προσπάθησε να κοιτάξει κάτω για να δει πού θα έπεφτε, μα ήταν πήχτρα σκοτάδι και δεν ξεχώριζε το παραμικρό.

Μετά κοίταξε τα τοιχώματα του πηγαδιού και παρατήρησε ότι ήταν γεμάτα ντουλάπια και ράφια με βιβλία. Εδώ κι εκεί έβλεπε κρεμασμένους σε ξυλόκαρφα χάρτες και φωτογραφίες. Άρπαξε από ένα ράφι ένα βαζάκι και στην ετικέτα του διάβασε: ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ. Προς μεγάλη της απογοήτευση ήταν άδειο. Δεν ήθελε να πετάξει το βαζάκι από φόβο μήπως σκοτώσει κάποιον που πιθανώς να βρισκόταν από κάτω, κι έτσι κατάφερε και το έβαλε σε ένα από τα ντουλάπια που προσπερνούσε στην πτώση της.

«Ωραία!» σκέφτηκε. «Ύστερα από τέτοιο πέσιμο, το κουτρουβάλιασμα στη σκάλα θα μου φαίνεται παιχνιδάκι! Πόσο θαρραλέα θα πουν όλοι ότι είμαι, αν μάθουν τι έπαθα! Μπα, δεν θα τους πω τίποτε, ακόμη κι αν πέσω πάνω στη στέγη του σπιτιού!» Όμως αυτό το τελευταίο ήταν μάλλον απίθανο.

Κι έπεφτε κι όλο έπεφτε... Θα τέλειωνε επιτέλους αυτή η κατρακύλα; «Πόσα μέτρα άραγε να έχω διανύσει μέχρι τώρα;» είπε φωναχτά. «Λες να πλησιάζω στο κέντρο της γης; Για να δούμε... Πρέπει να έχω διανύσει έξι εκατομμύρια τετρακόσιες τριάντα έξι χιλιάδες χιλιόμετρα...» Βλέπετε, η Αλίκη μας είχε μάθει στο σχολείο κάμποσα τέτοια διδακτικά πράγματα, και σκέφτηκε ότι, αν και τούτη δω δεν ήταν μια καλή ευκαιρία για να επιδείξει τις γνώσεις της, μιας και δεν υπήρχε κανείς εκεί γύρω να την ακούσει, ωστόσο ήταν μια καλή εξάσκηση. Πώς να το κάνουμε!

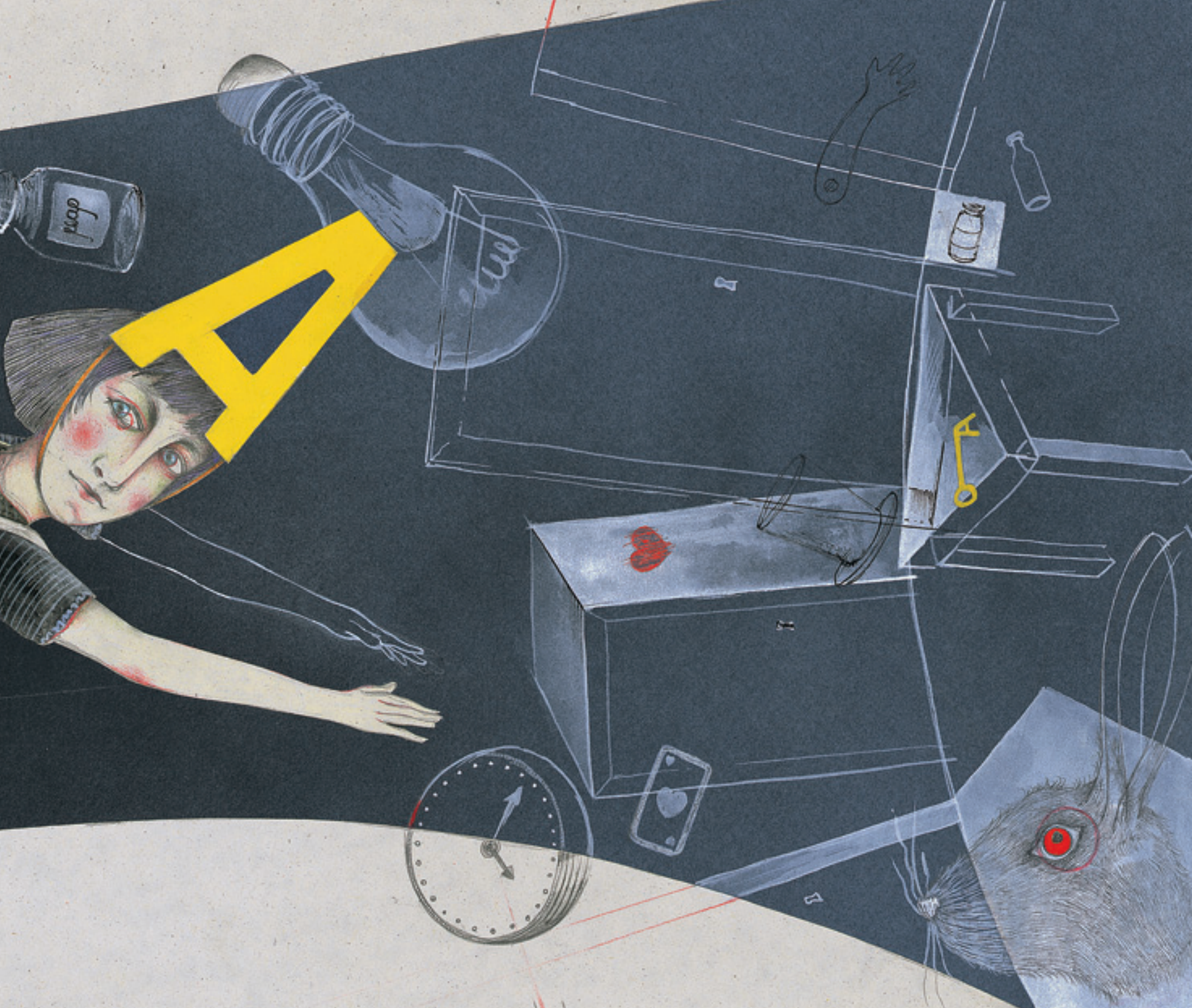
«Ναι, αυτή είναι η σωστή απόσταση, αλλά σε ποιο μήκος και πλάτος βρίσκομαι, άραγε;» Η Αλίκη δεν είχε ιδέα τι εστί μήκος και πλάτος, αλλά της άρεσαν οι λέξεις και γι' αυτό τις είπε. Ύστερα από λίγο ξανάπε: «Καλέ, λες να βγω στην άλλη πλευρά της γης; Τι πλάκα που θα έχει να βρεθώ ανάμεσα σε ανθρώπους που περπατούν με το κεφάλι προς τα κάτω! Θα τους λένε...Αντιπατείς...».

Τούτη τη φορά μάλλον χάρηκε που δεν την άκουγε κανείς, γιατί κατάλαβε ότι η λέξη που είπε δεν ήταν σωστή. «Θα τους ρωτήσω πώς λένε τη χώρα τους. Παρακαλώ, κυρία, μπορείτε να μου πείτε αν αυτή είναι η Νέα Ζηλανδία ή η Αυστραλία;» Και καθώς μιλούσε, προσπάθησε να κάνει μίαν υπόκλιση. Για φανταστείτε τον εαυτό σας να πέφτει στο κενό και να προσπαθεί να υποκλιθεί! Τι λέτε, θα τα καταφέρνατε; «Αν όμως τους κάνω μια τέτοια ερώτηση, θα με θεωρήσουν ανόητη! Όχι, δεν πρόκειται να τους ρωτήσω. Πού ξέρεις, μπορεί να δω πουθενά γραμμένο το όνομα της χώρας αυτής.» Κι έπεφτε, ολοένα έπεφτε. Και μιας και δεν είχε τι άλλο να κάνει, συνέχισε να μιλάει στον εαυτό της. «Αχ, Ντάινα, το ξέρω ότι απόψε θα σου λείψω πολύ!» Η Ντάινα ήταν η γάτα της. «Ελπίζω να της δώσουν γάλα το απόγευμα στις πέντε. Ντάινα, γλυκιά μου, μακάρι να ήσουν μαζί μου εδώ κάτω! Δυστυχώς στον αέρα δεν πετούν ποντίκια, αλλά θα μπορούσες να τσακώσεις μια νυχτερίδα και, όπως ξέρεις, οι νυχτερίδες μοιάζουν πάρα πολύ με τα ποντίκια. Τρώνε, αλήθεια, οι γάτες νυχτερίδες;» Και στο σημείο αυτό η Αλίκη άρχισε να νυστάζει και, μισοκοιμισμένη καθώς ήταν, άρχισε να μουρμουρίζει: «Τρώνε, καλέ, οι γάτες νυχτερίδες;». Μερικές φορές μπερδευόταν κι έλεγε: «Τρώνε οι νυχτερίδες γάτες;». Μιας και δεν μπορούσε να βρει απάντηση στο ερώτημα αυτό, δεν είχε σημασία με ποια σειρά έβαζε τις λέξεις. Αισθάνθηκε να την παίρνει ο ύπνος στα φτερά του κι εκεί που άρχισε να ονειρεύεται ότι προχωρούσε χέρι χέρι με την Ντάινα και της έλεγε σοβαρά: «Και τώρα πες μου την αλήθεια, Ντάινα. Έφαγες ποτέ σου νυχτερίδα;» μπαμ! μπουμ! έπεσε κάτω, πάνω σε ένα στρώμα από κλαριά και ξερόφυλλα, κι η πτώση έλαβε τέλος.

Δεν χτύπησε πουθενά. Πετάχτηκε αμέσως επάνω και κοίταξε ψηλά, μα πάνωθι της απλωνόταν πηχτό σκοτάδι. Μπροστά της ανοιγόταν ένας μακρύς διάδρομος και στο βάθος αντίκρισε το Άσπρο Κουνέλι να τρέχει προς τα κάτω. Χωρίς να χάσει καθόλου καιρό η Αλίκη έτρεξε ξωπίσω του με όλη της τη δύναμη, και την ώρα που το ζώο έστριβε σε μια γωνιά το άκουσε να μονολογεί: «Αχ, αφτάκια μου και μακριά μουστάκια μου, η ώρα πέρασε!».

Η Αλίκη το ακολουθούσε καταπόδι, μα καθώς έστριψε στη γωνιά, το Κουνέλι χάθηκε από τα μάτια της και η ίδια βρέθηκε σε μια μακριά χαμηλή σάλα που τη φώτιζαν μια σειρά από λάμπες κρεμασμένες από την οροφή. Ολόγυρα στη σάλα

υπήρχαν πόρτες, μα ήταν όλες κλειδωμένες, κι αφού η Αλίκη τις γύρισε όλες πάνω κάτω και δοκίμασε μάταια να τις ανοίξει, στάθηκε στη μέση της σάλας και αναρωτήθηκε πώς στην ευχή θα έβγαινε από κει.

Ξάφνου βρέθηκε μπροστά σε ένα τρίποδο τραπεζάκι, καμωμένο ολόκληρο από χοντρό γυαλί. Πάνω του δεν υπήρχε τίποτε άλλο παρά ένα μικροσκοπικό χρυσό κλειδάκι, κι η πρώτη σκέψη που έκανε η Αλίκη ήταν μήπως τούτο το κλειδί ταίριαζε σε κάποια από τις πόρτες της σάλας. Δυστυχώς όμως το κλειδί δεν ταίριαζε σε καμιά κλειδαριά. Άλλες ήταν πολύ μεγάλες, άλλες ήταν πολύ μικρές, κι η προσπάθειά της πήγε στα χαμένα. Ωστόσο τη δεύτερη φορά που έφερε βόλτα τη σάλα, είδε ένα χαμηλό κουρτινάκι που δεν το είχε ξαναδεί και πίσω απ' αυτό υπήρχε ένα πορτάκι καμιά σαρανταριά πόντους ψηλό. Έβαλε το χρυσό κλειδάκι στην κλειδαριά του και με μεγάλη της χαρά είδε ότι ταίριαξε!

Άνοιξε το πορτάκι και είδε ότι έβγαζε σε ένα μικρό πέραςμα στο μέγεθος μιας ποντικότρυπας. Γονάτισε χάμω και μέσα από το πέραςμα αντίκρισε τον πιο όμορφο κήπο που είδε ποτέ της. Ω, πόσο λαχταρούσε να βγει απ' αυτή τη σκοτεινή σάλα και να τρέξει ανάμεσα στα λουλουδιασμένα παρτέρια και τα δροσερά σιντριβάνια! Όμως δεν μπορούσε ούτε το κεφάλι της να περάσει απ' αυτό το πορτάκι. «Ακόμη κι αν περνούσε το κεφάλι μου», σκέφτηκε, «θα ήταν άχρηστο δίχως τους ώμους μου. Αχ, μακάρι να μπορούσα να μαζεύω σαν τηλεσκόπιο! Θαρρώ πως θα τα κατάφερνα, αν ήξερα πώς να κάνω την αρχή». Εδώ που τα λέμε, είχαν συμβεί τόσα παράδοξα πράγματα τελευταία που η Αλίκη άρχισε να σκέφτεται ότι τίποτε πια δεν ήταν αδύνατο.

Μιας κι έβλεπε πως δεν είχε κανένα νόημα να στέκει εκεί, μπροστά στο πορτάκι, γύρισε στο τραπέζι με την ελπίδα ότι θα έβρισκε κανένα άλλο κλειδί εκεί επάνω ή, έστω, κάποιες οδηγίες που να λένε πώς μπορεί κανείς να μαζεύει σαν τηλεσκόπιο. Τούτη τη φορά βρήκε πάνω στο τραπεζάκι ένα μικρό μπουκάλι –που σίγουρα δεν ήταν εκεί πριν από λίγο– με μια ετικέτα κολλημένη γύρω από το λαιμό του που έγραφε με μεγάλα ωραία γράμματα: ΠΙΕΣ ΜΕ.

Μπορεί να έγραφε «πιες με», αλλά η Αλίκη δεν ήθελε να κάνει καμιά βιαστική ενέργεια. «Θα το κοιτάξω πρώτα» είπε στον εαυτό της. «Πρέπει να βεβαιωθώ ότι δεν υπάρχει πουθενά η ένδειξη “Δηλητήριο”».» Είχε διαβάσει πολλές ιστορίες με παιδιά που είχαν καεί, που τα κατασπάραξαν άγρια θηρία ή είχαν

πάθει άλλα φοβερά πράγματα, μόνο και μόνο γιατί δεν θυμήθηκαν να τηρήσουν τους βασικούς κανόνες προφύλαξης που τους είχαν διδάξει οι μεγάλοι. Για παράδειγμα, άμα πιάσεις μια πυρωμένη μασιά και την κρατήσεις για πολλή ώρα, θα καείς. Κι άμα κόψεις το χέρι σου με ένα μαχαίρι, θα ματώσεις το δίκως άλλο. Επίσης δεν είχε λησμονήσει και την παρατήρηση που της είχαν κάνει, ότι αν έκανε το λάθος να πιει από το περιεχόμενο ενός μπουκαλιού που έγραφε επάνω «Δηλητήριο», το πιθανότερο ήταν ότι θα πήγαινε στα θυμαράκια.

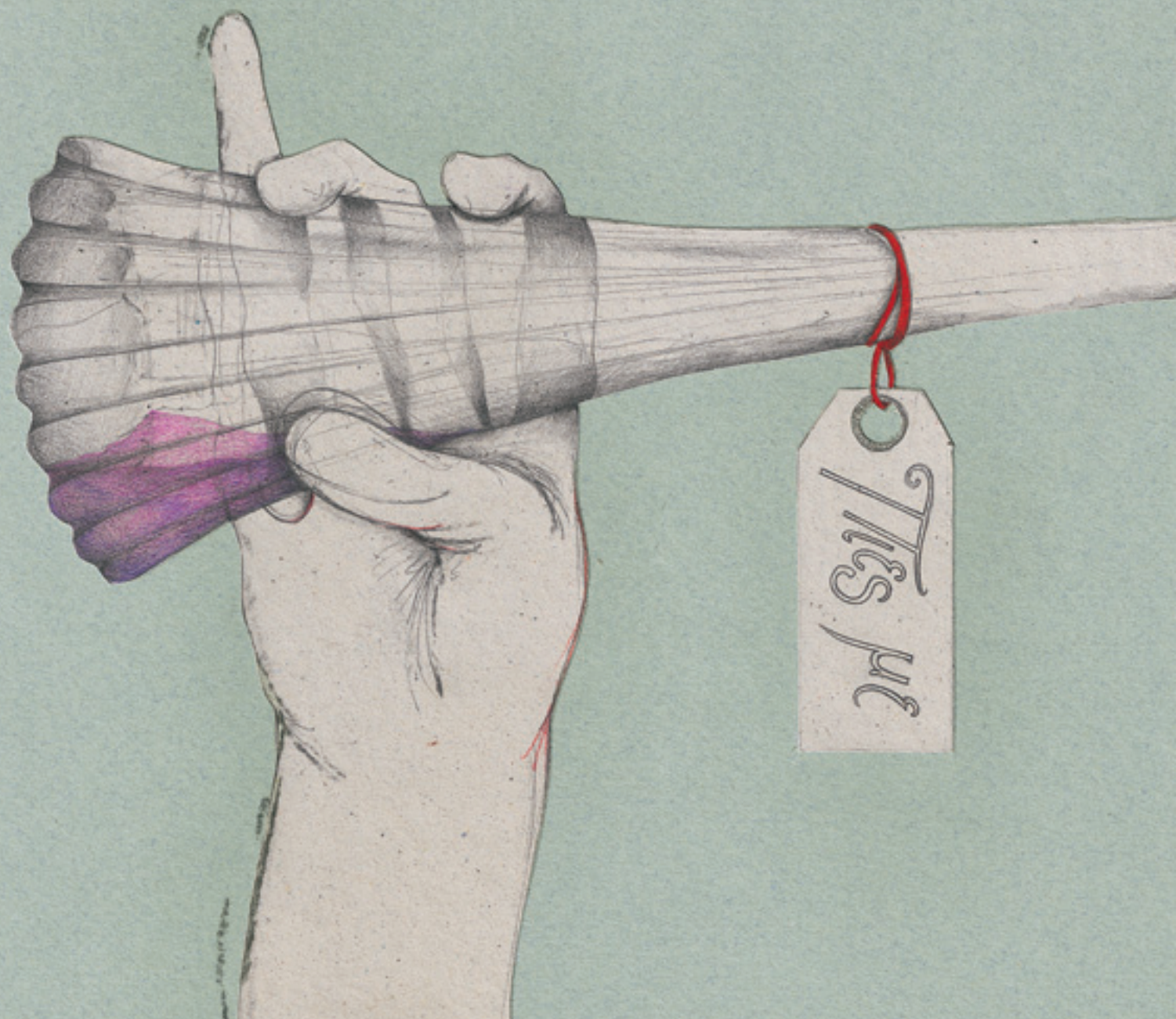
Πάντως το μπουκάλι αυτό δεν είχε επάνω την ένδειξη «Δηλητήριο» κι έτσι η Αλίκη υπέκυψε στον πειρασμό να δοκιμάσει το περιεχόμενό του. Το βρήκε πολύ νόστιμο –είχε γεύση κερασιού, ανανά, κρέμας βανίλια, καραμέλας, ψητής γαλοπούλας και ξεροψημένου ψωμιού με βούτυρο– και το κατέβασε ολάκερο.

«Τι παράξενο συναίσθημα!» μουρμούρισε. «Θαρρώ πως μαζεύω σαν τηλεσκόπιο!»

Κι αυτό ακριβώς έγινε. Τώρα είχε μικρύνει στους είκοσι πέντε πόντους και αισθανόταν μεγάλη χαρά, γιατί θα μπορούσε πια να περάσει μέσα από το μικρό πορτάκι για να πάει στον όμορφο κήπο που βρισκόταν από την άλλη μεριά. Στην αρχή περίμενε λιγάκι, για να δει μήπως θα μίκραινε κι άλλο. Αισθανόταν κάποιον εκνευρισμό. «Λες να μικρύνω κι άλλο και να σβήσω σαν το κεράκι που λιώνει; Αλήθεια, πώς θα είμαι τότε;» Προσπάθησε να φανταστεί πώς είναι η φλογίτσα ενός κεριού που έχει ολωσδιόλου λιώσει, μα δεν θυμόταν να είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο.

Ύστερα από λίγο, αφού είδε ότι δεν γινόταν τίποτε, αποφάσισε να μπει στον κήπο. Δυστυχώς όμως για τη φτωχούλα μας την Αλίκη, όταν πλησίασε στην πόρτα διαπίστωσε πως είχε ξεχάσει το χρυσό κλειδάκι. Πλησίασε ξανά στο τραπέζι για να το πάρει, μα ήταν αδύνατο να το φτάσει. Το είδε μέσα από το γυαλί, μα όταν προσπάθησε να σκαρφαλώσει σε ένα από τα πόδια του τραπεζιού, γλίστρησε κι έπεσε κάτω. Προσπάθησε κάμποσες φορές ακόμη, κι άμα είδε κι απόειδε ότι δεν γινόταν τίποτε κάθισε χάρη κι άρχισε να κλαίει.

«Δεν υπάρχει λόγος να κλαις έτσι, παιδάκι μου!» μάλωσε τον εαυτό της. «Σε συμβουλεύω να φύγεις τώρα αμέσως!» Συνήθως έδινε πολύ καλές συμβουλές στον εαυτό της, μόλο που σπάνια τις ακολουθούσε, και μάλιστα μερικές φορές είχε μαλώσει τόσο αυστηρά την αφεντιά της που είχε ξεσπάσει σε κλάματα.

Μια φορά, μάλιστα, είχε τραβήξει σύρριζα τ' αφτιά της γιατί συνέλαβε τον εαυτό της να κλέβει σε μια παρτίδα κροκέ που έπαιζε μαζί του, διότι αυτό το παράξενο παιδί είχε τη συνήθεια να προσποιείται ότι ήταν δύο άνθρωποι. «Τώρα πια δεν έχει σημασία να προσποιούμαι ότι είμαι δύο Αλίκες» σκέφτηκε. «Δεν απέμεινε πια τίποτε σχεδόν από μένα, για να μπορώ να θεωρηθώ αξιοσέβαστο άτομο.»

Ξαφνικά το βλέμμα της έπεσε σε ένα μικρό γυάλινο κουτί που υπήρχε κάτω από το τραπέζι. Το άνοιξε και βρήκε μέσα ένα πολύ μικρό κέικ, πάνω στο οποίο υπήρχαν οι λέξεις ΦΑΕ ΜΕ σχηματισμένες όμορφα με μαύρες σταφίδες. «Θα το φάω» είπε η Αλίκη. «Θα το φάω, κι αν μεγαλώσω θα μπορέσω να φτάσω το κλειδί. Αν πάλι μικρύνω ακόμη περισσότερο, τότε θα μπορέσω να συρθώ κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας και έτσι, είτε με τον έναν τρόπο είτε με τον άλλο, θα βγω στον κήπο!»

Έφαγε ένα μικρό κομμάτι. «Τι, άραγε, θα γίνει;» αναρωτήθηκε ανήσυχα κι έβαλε το χέρι της στην κορυφή του κεφαλιού για να νιώσει αν θα μεγάλωνε ή αν θα μίκραινε. Για μεγάλη της έκπληξη διαπίστωσε ότι παρέμεινε στο ίδιο ύψος. Φυσικά, αυτό ακριβώς συμβαίνει όταν τρώει κανείς κέικ, αλλά η Αλίκη είχε τόσο πολύ συνηθίσει στο να βλέπει αλλόκοτα πράγματα, που της φαινόταν ανόητο και μάλλον ανιαρό να πηγαίνουν όλα κατά τον φυσιολογικό τρόπο.

Έτσι, στρώθηκε στη δουλειά και πολύ γρήγορα καταβρόχθισε ολόκληρο το κέικ.

